

'אחרי החגים' – הרבי מלובביץ'

היום נביא מדברי הרבי מלובביץ', על האופן שבו יום שמיני עצרת ושמחת תורה מעביר אותנו אל ימי החול באופן ראוי.

על שמיני עצרת נאמר שתוכנו קשה עלי פרידתכם והקרבתם עלה אשה ריח ניחח לה' פר אחד איל אחד, (במדרש רבה נאמר על כך) משל למלך שעשה סעודה שבעת ימים, וזמן כל בני אדם שבמדינה בשבעת ימי המשתה, כיון שעברו שבעת ימי המשתה, אמר לאוהבו כבר יצאנו דינו מכל בני המדינה, נגלגל אני ואתה במה שתמצא, לטרא בשר או של דג או ריק (זאת אומרת אפילו במשהו מועט, שכן בניגוד לריבוי הפרים שמגיעים למנין שבעים בכל ימי חג הסוכות, בשמיני עצרת ישנו פר אחד ואיל אחד). כך אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: ביום השמיני עצרת תהיה לכם, גלגלו במה שאתם מוצאים, בפר אחד ואיל אחד.

לכאורה בלתי מובן כיוון שסוף סוף יהיה צורך להפרד מה החשיבות הגדולה ביום נוסף של שהות יחד? הכרחי איפה לומר שיתרונו של שמיני עצרת הוא בכך **שהיום הזה** מועיל ושומר שגם אחר כך לא יהיה פירוד! הדבר יובן לאחר הקדמת ההסבר לדיוק בביטוי "פרידתכם" והלא לכאורה היה לו לומר פרידתנו (שכן הקדוש ברוך הוא אומר שקשה לו להפרד מאתנו) והסבר הדבר:

א. מצידו של הקדוש ברוך הוא אין כל פירוד, מצידו קיים תמיד הקשר עם בני ישראל פנים בפנים. הפירוד בא רק מצידם של בני ישראל אשר "פנו עורף ולא פנים" פרידתכם הפירוש שלכם.

ב. מניין נובע הפירוד בין בני ישראל והקדוש ברוך הוא? עלי ידי הפירוד שבין בני ישראל לבין עצמם. "פרידתכם" שכן כשפגום "כולנו כאחד" פגום גם "ברכיננו אבינו".

וזה פירוש הדבר שאחר חג הסוכות אמר הקדוש ברוך הוא קשה עלי פרידתכם, שכן בחג הסוכות מצויה האחדות בין בני ישראל לבין עצמם, (ש)הרי זה תכנה של מצוות הד' מינים כל ארבעת המינים מן האתרוג שיש בו טעם ויש בו ריח (שמשול לצדיקים שיש בהם גם תורה וגם מעשים טובים) ועד הערבה שאין בה לא טעם ולא ריח (שמשול לרשעים) ומתאחדים יחד למצווה אחת, וכן גם כל בני ישראל נעשים אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם.

ברם זו אחדות משום ולשם מצווה, ואילו עם הכניסה לימי החול שלאחר סוכות עלול לחזור שוב הפירוד ה"ו. וכלפי זה אומר הקדוש ברוך הוא קשה עלי פרידתכם, והתקנה לדבר היא "בואו ונגלגל במה שתמצא" ביום שמיני העצרת דבר המביא לידי כך שתשמר האחדות גם לאחר מכן. וכדלהלן:

הרבי מסביר את ההבדל שבין האחדות הנובעת מן הפונקציה שכל אחד ואחד ממלא בפזל השלם, שזה האופן של האחדות של המינים, שנובעת מתוך ההבנה שהציבור צריך שתהיינה בו איכויות שונות, לבין האחדות הנובעת מתוך השורש הבאמת אחדותי שבו כולם באמת שווים, דבר המתבטא באופן של ההתקשרות לתורה של שמחת תורה.

בשמחת תורה הקשר עם התורה מתבטא בריקוד ולא בלימוד ולכן אין הבדל ברמת ההשגה אלא כולם שווים, וזה מבטא את השורש האמיתי שבו כל ישראל הם נשמה אחת ממש.

יתרונה של האחדות של שמיני עצרת לגבי האחדות של סוכות הוא, אחדות ארבעת המינים אינה בעצם מציאותם, כלומר אפילו בשעת התאחדותם מהווה כל אחד מהם סוג מיוחד ונותר במציאותו, ואינם מתאחדים אלא לגבי ענין המצווה. יתר על כן, המצווה היא לקחת ארבע מינים נפרדים, ונמצא איפה שאפילו בעצם המצווה מורגש השוני שביניהם, אלא שדברים שונים אלו מתאחדים במצווה אחת.

אך האחדות של שמיני עצרת היא "פר אחד איל אחד" (כדברי המדרש) אין זה איגוד של דברים שונים כי אם בעצם יש כאן דבר אחד. כך גם בקשר לענין הריקוד בשמחת תורה שכל בני ישראל למן הגדול שבגדולים ועד הפשוט שבפשוטים רוקדים יחד, אין פירוש הדבר שכל אחד מהם רוקד באופן שונה לפי ערך השגתו, אלא שכולם משתווים ומאחדים בדבר הכולל אותם כולם. עניינו של הריקוד הוא שאין בו כל התחלקות. זו אחדות אמיתית, לא רק התאגדות של פרטים שונים, כי אם שכל אחד מתבטל ממצויאותו בפני עצמו. ומאחר שאין זו התקבצות של נפרדים כי אם השתוות והתאחדות אין מקום לומר שכשתבטל הסיבה תבטל גם התוצאה, כי אם הדבר נשאר בר קיימא וגם לאחר החג. בכל השנה שרויים בני ישראל באחדות ושלוים כלי המחזיק ברכתו של הקדוש ברוך הוא.

(שמחת תורה תשט"ז, לקוטי שיחות חלק ב')

זאת אומרת שהנקודה שאמורה ללוות אותנו הלאה אל תוך ימי החול, זה השייכות האחדותית של כל ישראל אל הקדושה שבאמת כל היהודים הם נשמה אחת ממש, ומתוך כך לכל יהודי יש חלק ו"זכות שווה" בתורה ותפקיד שבו הוא חשוב וחיוני לכל כלל ישראל.